

PRINSESSEN SOM INGEN KUNDE MAALBINDE

„NEI, JEG ER IKKE UDGAAT, MEN DEN ER UDGAAT,”
SVARTE GUTTEN

STUDIE TIL GUTTEN

Der var engang en konge; han havde en datter som var saa vrien og vrang i ord, at ingen kunde maalbinde hende, og derfor lovte han ud at den som kunde gjøre det, skulde faa prinsessen til egte, og halve kongeriget til.

Der var nok af dem som vilde prøve sig, skal jeg tro, for det er ikke hver dag en kan faa en kongsdatter og et halvt rige til givendes. Grinden til kongsgaarden stod ikke nogen stund, de kom i flok og følge fra øst og vest, baade ridende og gaaende. Men der var ingen som kunde ordbinde prinsessen. Tilsidst satte kongen ud, at de som prøvde sig, men ikke kunde,

de skulde sviemerket paa begge ørene med det store sviejernet hans — han vilde ikke ha det rendet i gaarden sin til ingenting.

Saa var det tre brødre ogsaa som havde faat spurt om prinsessen, og da de ikke havde det for rart hjemme, vilde de ud og friste lykken, og se om de kunde vinde kongsdatteren og det halve riget. De var venner og noksaa vel forlikt, og derfor gik de sammen alle tre.

Da de var kommet et stykke paa veien, fandt Askeladden en død skjærunge.

„Jeg fandt, jeg fandt!“ ropte han.

„Hvad fandt du?“ spurte brødrene.

„Jeg fandt en død skjærunge,“ sa han.

„Fy, kast den! Hvad gjør du med den?“ sa de to, som altid trodde at de var de klogeste.

„Aa, jeg har slikt at gjøre, jeg har slikt at føre, jeg fører vel den,“ sa Askeladden.

Da de havde gaat et stykke til, fandt Askeladden en gammel vidjespænding; den tog han op.

„Jeg fandt, jeg fandt!“ ropte han.

„Hvad fandt du nu?“ sa brødrene.

„Jeg fandt en vidjespænding,“ svarte han.

„Pøh! Hvad skal du med den? Kast den!“ sa de to.

„Jeg har slikt at gjøre, jeg har slikt at føre, jeg fører vel den,“ sa Askeladden.

Da de havde gaat lidt til, fandt han et skaalsbrot; det tog han ogsaa op.

„Gutter, jeg fandt, jeg fandt!“ sa han.

„Naa, hvad fandt du nu?“ spurte brødrene.

„Et skaalsbrot,“ sa han.

„Sj! Det var ogsaa noget at dra paa! Kast det!“ sa de.

„Aa, jeg har slikt at gjøre, jeg har slikt at føre, saa fører jeg vel det,“ svarte Askeladden.

Da de var kommet lidt længer, fandt han et kroget bukkehorn, og like efter fandt han make til det.

„Jeg fandt, jeg fandt, gutter!“ ropte han.

„Hvad fandt du nu da?“ sa de andre.

„To bukkehorn,“ svarte Askeladden.

„Sj! Kast dem, hvad gjør du med dem?“ sa de.

„Nei, jeg har slikt at gjøre, jeg har slikt at føre, saa fører jeg vel dem,“ sa Askeladden.

Om lidt igjen fandt han en blei.

„Nei, gutter, jeg fandt, jeg fandt!“ ropte han.

„Det var svare til finding paa dig! Hvad fandt du nu igjen?“ sa de to ældste.

„Jeg fandt en blei,“ svarte han.

„Aa kast den! Hvad gjør du med den?“ sa de.

„Jeg har slikt at gjøre, jeg har slikt at føre, jeg fører vel den,“ sa Askeladden.

Da han saa gik over jordene ved kongsgaarden — der havde de nylig bredd gjødsel, — bukked han sig og tog op en udgaat skosaale.

„Nei, nei, gutter, jeg fandt, jeg fandt!“ sa han.

„Gud gi du fandt lidt vet, til du kom frem!“ sa de to. „Hvad var det nu du fandt igjen da?“

„En udgaat skosaale,“ svarte han.

„Isj da! Det var noget at ta op ogsaa! Kast den! Hvad gjør du med den?“ sa brødrene.

„Aa, jeg har slikt at gjøre, jeg har slikt at føre, saa fører jeg vel den, skal jeg vinde prinsessen og halve riget,“ sa Askeladden.

„Ja du ser ud til det du!“ sa de to.

Saa la de ind til kongsdatteren. Først den ældste.

„God dag,“ sa han.

„God dag igjen,“ svarte hun og vred paa sig.

„Det er fælt varmt her,“ sa han.

„Det er varmere i glohaugen,“ svarte prinsessen; der laa sviejernet færdigt og ventet. Da han saa det, gik det i staa for ham med én gang, og saa var det ude med ham.

Det gik ikke likere med den mellemste.

„God dag,“ sa han.

„God dag igjen,“ sa hun og vrikket paa sig.

„Det er fælt hedt her,“ sa han.

„Det er hedere i glohaugen,“ svarte hun. Dermed misted han ogsaa maal og mæle, — og saa var det frem med jernet igjen.

Saa kom Askeladden.

„God dag,“ sa han.

„God dag igjen,“ svarte hun og vrikket og vred paa sig.

„Det var da godt og varmt her,“ sa Askeladden.

„Det er varmere i glohaugen,“ svarte hun; hun blev ikke blidere for det den tredje kom.

„Det var raad at faa stegt skjæren min der da?“ spurte han.

„Jeg er ræd hun sprækker,“ sa kongsdatteren.

„Aa det har ingen nød, jeg slaar om denne vidjespændingen,“ svarte gutten.

„Den er for rum,“ sa hun.

„Jeg driver i en blei,“ sa gutten, og tog frem bleien.

„Fedtet render af hende,“ sa kongsdatteren.

„Jeg holder under dette,“ svarte gutten, han synte frem skaalsbrottet.

„Du er saa kroget i ord du,“ sa prinsessen.

„Nei, jeg er ikke kroget, men dette er kroget det,“ svarte gutten, og tog op det ene bukkehornet.

„Nei! nu har jeg aldrig set maken!“ ropte prinsessen.

„Her ser du maken,“ sa han, og tog op det andre.

„Jeg mener du er udgaat for at maalbinde mig du, jeg?“ sa hun.

„Nei, jeg er ikke udgaat, men den er udgaat den, svarte gutten, og drog frem skosaalen.

Saa var prinsessen maalbundet.

„Nu er du min,“ sa Askeladden, og saa fik han hende og det halve land og rige attpaa.

STUDIE TIL PRINSESSEN